

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELING.

OVER URINE-INFILTRATIE. — In de *Deutsche Klinik* van 10 April ontwikkelt Prof. SIMON de meening, dat de pis-infiltratie niet, zoo als algemeen aangenomen wordt, het gevolg van de destruerende werking der urine op niet met epithelium bekleede dierlijke weefsels is, maar als „*Druckbrand von Innen*” moet worden opgevat.

Hij toont namelijk door proeven aan, dat zure urine, ja zelfs met bloed, etter of slijm vermengde zure urine, zoowel bij dieren als bij menschen subcutaan kan worden ingespoten en, even als gewoon water, na eenige uren spoorloos verdwenen is, dat echter alkalisch reagerende urine, onder de huid gebracht, steeds groote, vuile abscessen met gangraeneuse destructie der bedekkende huid veroorzaakt. Een tweede bewijs voor de onschadelijkheid der urine leverde hij door na plastische operatiën bij den mensch de wondranden met versche urine te behandelen, waarbij steeds vereeniging per primam intentionem tot stand kwam.

Eene andere rei proeven leerde hem, dat ook bij voortgezet contact met dierlijke weefsels en in groote hoeveelheden, zoo als bij pis-infiltratie het geval is, de urine niet spoedig in ammoniacale gisting geraakt, dat zij zelfs, met etter of spiervleesch gemengd, eerst den 5den of 6den dag alcalisch begint te reageren, ja als deze mengsels in gesloten flesschen bewaard werden eerst na den 10den dag; zoo lang deze urine ook nog slechts zuur reageerde, konde hij ze zonder eenig nadeel subcutaan injiciëren.

De gangraeneuse pis-infiltratie kan dus niet anders verklaard worden dan uit de groote hoeveelheden urine (2—4 pond in de 24 uren), die bij belemmerden normalen afvoer door blaas- en buikspieren in het weinig medegevende intermusculair en subcutaan bindweefsel van het perineum gepersd worden, omdat in de meeste gevallen van pis-infiltratie de nieren, blaas enz. normaal zijn en de urine dus zuur reageert.

SIMON stelt zich daarom voor bij voorkomende gevallen van urine-infiltratie de gewone behandelingswijze i. e. het doen van diepe insnijdingen na te laten en zich te bepalen tot „*la boutonnière*” en het inleggen van eenen catheter in de blaas.

Sedert geruimen tijd bekommert hij zich bij plastische operatiën aan de genitalia, met name bij vesico-vaginaal-fistels, volstrekt niet meer om de urine en laat die op de gewone wijs afvloeijen, waarbij hij in meer dan 100 gevallen genezing verkreeg en slechts zeer zelden meer dan eens behoefde te opereren.

Bij calculus, waar de urine alcalisch is, trachte men eerst den blaascatarrh te genezen en de pis zuur te maken; gelukt dit niet dan dient de uiterste voorzigtigheid te worden gebruikt, dat ook niet een droppele urine in de wond komt. A. P. FOKKER.

BOEK AANKONDIGING.

Dr. H. BYASSON, *Essai sur la relation, qui existe à l'état physiologique entre l'activité cérébrale et la composition des urines.* Paris, 1868. GERMER-BAILLIÈRE. 66 blz.

„Non bis in idem” roept welligt de aandachtige lezer verwijtend uit, die ten tweeden male te dezer plaatse den naam van BYASSON leest (vergelijk dit *Tijdschrift* 1868,

Iste Afdeeling, blz. 518), ten tweeden male het verband tusschen werkzaamheid van den geest en zamenstelling der urine ziet ter sprake gebracht. Hij stelle zich echter gerust. Voor herhaling van het reeds vroeger behandelde behoeft hij niet te vreezen. De tegenwoordige aankondiging heeft een ander doel. Zij wenscht in de eerste plaats den indruk weg te nemen, als of BYASSON een Engelschman, zijne verhandeling eene prijs-verhandeling (prize-essay) ware. BYASSON is van top tot teen een Franschman en zijne verhandeling eene eenvoudige thèse, die op elke bladzijde den stempel van schrijver's landaard draagt. Toen Ref. in de vroeger opgenomene wetenschappelijke mededeeling den arbeid van BYASSON met de onderzoekingen van FICK en WISLICE-NUS, met die van PARKES e. a. in verband bragt, toen hij de hoop uitdrukte, dat de kennismaking met BYASSON's onderzoekingen zelve op vele duistere punten een helder licht zou werpen, vergiste hij zich deerlijk. Die nadere kennismaking heeft hem niets anders geleerd, dan dat de Engelsche *Medical Times and Gazette* bij uitstek de kunst verstaat, van eene gebrekkige verhandeling een interessant en boeiend verslag te leveren. Gebrekkige verhandeling, schreef Ref., en hij neemt van dat oordeel niets terug. Wie BYASSON's verhandeling voor zich heeft, zoo als Ref. op dit oogenblik, zal moeten bekennen, dat de schrijver volstrekt niet op de hoogte is van de door hem behandelde vraagstukken. Dat een Chemicus, een Pharmacien en Chef de l'Hopital du Midi zich met physiologische kwestien bezig houdt, kan natuurlijk niet als een verwijt gelden, evenmin als de omstandigheid dat een groot deel van het opstel zich vooral op het gebied der chemische analyse, der kwantitative bepaling van ureum, van zuurgehalte, van acid. uric., phosphorzuur enz. beweegt. Maar wat de verhandeling tot eene gebrekkige stempelt, is iets anders. Het is de volslagen onbekendheid met wat op het gebied der stofwisseling in de laatste jaren door Duitschers en Engelschen is aan het licht gebracht. BYASSON staat nog geheel en al op het verouderd standpunt van FRERICH's artikel in WAGNER's *Handwörterbuch*, van LEHMAN's *Handbuch der physiologischen Chemie*. Voor hem zijn onderzoekingen als die van VOIT, die sinds jaar en dag zich vermoeit om aan te toonen, hoe men proeven over stofwisseling moet inrigten, hoe men eerst dan over den invloed van spierarbeid, van geestinspanning enz. kan oordeelen, wanneer er werkelijk evenwigt tusschen den invoer en uitvoer van stikstof in het ligchaam gebracht is, geheel onbekende grootheden. Voor hem schijnt een Physioloog als RANKE, die de door VOIT verkondigde beginselen aan zijne onderzoekingen omtrent de stofwisseling bij den mensch ten grondslag legde, in het geheel niet te bestaan. Voor hem is de twijfel, die zoo vele Physiologen in den laatsten tijd bezig hield, de twijfel of er wel bij den spierarbeid stikstof verbruikt wordt, nog niet aan de orde. Als zijne onderzoekingen hem tot het resultaat leiden, dat sterke spierarbeid vermeerderde afscheiding van ureum ten gevolge heeft, dan komt het geen oogenblik in hem op, de tot geheel andere resultaten voerende onderzoekingen van VOIT, TRAUBE, FICK en WISLICE-NIUS, FRANKLAND, PARKES, HERMANN enz. te vermelden. Het behoeft na dit alles dan ook geen betoog, dat de door BYASSON met onvolledige kennis van zaken op touw gezette onderzoekingen en de daaruit afgeleide resultaten slechts een zeer beperkt vertrouwen verdienen.

BYASSON noemt in zijne voorrede dezen arbeid „le prélude” van andere onderzoekingen. Het is te hopen, dat hij bij die voortgezette onderzoekingen zich beter op de hoogte zal stellen van „les découvertes de chaque jour”. Niet alleen van diegene, welke karig in zijn eigen land wassen, maar vooral van de belangrijke onderzoekingen, die Duitschland en Engeland op het gebied der stofwisseling in zoo ruime mate hebben aan te wijzen.

B. J. S.